

دودولت (کرزي و غني) ویک عملکرد

(استاد صباح) بخش نخست --- گام به گام باحقیق

اگر فضای ادارات دولتی از وجود عناصر فاسد ، بنیادگرا ، خاین و استفاده جویاک گردد، اگر دولت از عملکردهای سازشکارانه با بنیادگرایان جاه طلب دست بکشد و اگر ظرفیت ها مطابق قابلیت افراد و اشخاص با فهم ، صادق و متعهد به آرمانهای ملی و نیز معیارهای شایسته سالاری در نظر گرفته شود ، به یقین که مشکلات از سر راه برطرف خواهد شد. هنوز دیر نشده است که مسئولین امور به سوی قانون مداری و تطبیق اصول و قوانینی که تامین کننده منافع علیای ملت ماست گام های صادقانه، دلسوزانه و مسئولانه بردارند تا باشد تطبیق قوانین عدلی ، قضایی و سایر لوایح و مقررات تحت شعاع و انضباط و مسئولیت پذیری در جامعه به گونه یک فرهنگ اداری محل تطبیق خویش را دریابد و دوایر دولتی از لوٹ عناصر بنیادگر ، استفاده جو و بیسوادی که با نیش و نوش از پوست و استخوان مردم ما به اعتبار مردم افغانستان استفاده می نمایند و یا بنیاد اجتماعی نوپای مردم را که سده ها عذاب کشیده اند با فرایند و بازتاب فساد اداری هستی ملت ما را به یغما میبرند روی معیارهای حسابگرانه به چنگال قوانین عدلی و قضایی مجبور به تصفیه حساب گردند. و دور نیست که مردم ما با مشت کوبنده قانون و علاقمندی به حفظ داریی های عامه و بیت المال اکثر کسانی را که با سوء استفاده از قدرت مرتکب چنان خیانتی گردیده اند مورد بازخواست و سرزنش قرار بدهند ، زیرا در امتداد زمان، تاریخ آینه تمام نمای افعال و اعمال مردم است.

وطن ویرانه از یار است یا اغیار یا هر دو؟
مصیبت از مسلمان است یا کفار یا هر دو؟
همه داد وطن خواهی زنند، اما نمی دانم
وطن خواهی به گفتار است یا کردار یا هر دو؟
وطن را فتنه ی مسند نشینان داد بردشمن
و یا این مردم بی دانش بازار یا هر دو؟
کمند بندگی بر گردن بیچارگان محکم
ز بند سبجه شد یا رشته ی زنار یا هر دو؟

وکیل از خدمت ملت تغافل می کند عمدا
و یاباشد وزیر از مملکت بیزاریا هر دو؟
و کیلان و وزیرانند خائن، فاش می گویم؛
اگر در زیر تیغ یا به روی دار یا هر دو
تو را روزی به کشتن می دهد ناچار،
زبان راستگو یا طبع آتش بار یا هر دو. لاهوتی

در شرایط کنونی در افغانستان شصت فیصد مردم زیر خط فقر زندگی می کنند در حالیکه تنها مصرف نظامیان آمریکا در افغانستان دوصدوسی میلیارد دالر بوده است .

روزانه در کشور فقط در کابل بخاطر محیط ناسالم و غیر بهداشتی ده نفر جان خود را از دست می دهند
روزانه در کشور حدود هفتصد طفل میمیرد

روزانه در کشور چهل چهار زن در هنگام زایمان جان خود را از دست می دهد
روزانه در کشور ده نفر بر اثر انفجار ماین از بین می رود

روزانه در کشور حداقل بیست نفر بر اثر بمباران ها و حملات انتحاری از بین می رود
در کشور یک و نیم میلیون نفر به بیماری های ناعلاج مبتلا می باشد

در کشور یک و نیم میلیون نفر دارای بیماری های کلیوی و جگر می باشد
در کشور دو میلیون نفر به بیماری قند و دیابت گرفتار می باشد

در کشور دو میلیون نفر معتاد به مواد مخدر هستند که از این میان یکصد و بیست هزار نفر زن و شصت هزار نفر آن
اطفال زیر سیزده سال می باشند.

کشور دومین کشور فاسد در جهان است

کشور بعد از سومالیا ضعیف ترین و فقیر ترین کشور در جهان است

کشور در سال جاری دو میلیون تن بیشتر از مصرف جهان، مواد مخدر تولید کرده است.

شصت درصد اقتصاد کشور مافیایی می باشد .

چهار میلیون جوان در ایران و پاکستان به ارزان ترین و مطیع ترین شکل نیروی خود را به خارجی ها به فروش می رساند.

سالانه تنها در بخش دولتی افغانستان چهارصد میلیون دالر اختلاس و دزدی می شود.

میزان ناامنی ، اختطاف، خود سوزی ، خودکشی، تجاوز به نوامیس به مراتب افزایش یافته به دلیل اینکه هیچ متجاوز بر

عناف زنان به اشد مجازات محکوم نشده است و هیچ اختطاف گری محکوم به اعدام نگردیده و در زمینه خودسوزی و
خودکشی فرهنگ سازی در کشور انجام نگردیده است .

با این وجود اگر ما از روی آمار و ارقام به وضعیت افغانستان در سالهای گذشته نگاه کنیم ، آنچه لازم است از پیشرفتهای
دولت طی این سالها به دست خواهیم آورد و میزان وجود فساد در ارگانهای دولتی به دست خواهد آمد.

خلاصه کلام این که اگر واقعا جناب کرزی و غربی ها قصد مبارزه با فساد را دارند ، ابتدای باید از خود و نزدیکانشان
شروع نمایند و سپس در رده های پایین تر با افزایش حقوق و ایجاد منابع درآمد سالم رشوه گیری و اختلاس را کاهش دهند

. چرا که معلمی که تنها پنج هزار افغانی درآمد دارد چاره ای ندارد به جز فروش نمره و کارمندی که تنها چند هزار افغانی حقوق می گیرد که معاش زندگی را نمی شود چاره ای ندارد به جز گرفتن رشوه. اما باز هم اشاره شود که فساد در افغانستان مربوط به رده های پایین نمی باشد و باید ریشه آن که مربوط به خود مسئولان است از بین برود.

ماریا میلر، وزیر فرهنگ اطلاعات انگلستان، پس از یک رسوایی مالی به تاریخ ۹ اپریل ۲۰۱۴ از سمتش استعفا داد. در ابتدا پول حیف و میل شده توسط وی ۴۵ هزار پوند اعلان شد ولی پس از تحقیق این رقم به ۵۸۰۰ پوند کاهش یافت. خانم میلر می گوید این پول را به عنوان مصارف نمایندگی دریافت کرده بود و به خاطر ساخت خانه به والدینش به مصرف رسانید. ولی در افغانستان مافیایی و غرق در فساد از رییس دولت گرفته تا وزرا و وکلا و مشاورین همه تا گلو در اختلاس و خورد و بردهای میلیون دلاری گور هستند و هر روز در رسانه های داخلی و خارجی بوی خیانت و غارت شان بالا است، ولی آب از آب تکان نمی خورد و فردا همان وزیر یا رییس در چوکی بالاتر نصب می گردد و یا بدون حسابدهی و محاکمه نزد بادران خارجی خود پناه می برد و با پول بادآورده عیش و نوش می کند. در این کشور بی در و دروازه به هر پیمانه که مفسد باشی به همان اندازه مقامت بلند می رود.

در افغانستان، کرسی های دولتی بر اساس زدوبند ها و معامله گری های سیاسی به افراد داده می شوند و شایستگی و لیاقت و یا دید خدمت به مردم و وطن به حرفهای پوچ و بی معنی می ماند. پست های پایین تر در سطح ریاست و مشاور و سفیر و دیگر مقام های پول آور به قیمت های هنگفت خرید و فروش می شوند و کسانی که مقرر می شود، آن کرسی را بزنس شخصی پنداشته بدون دغدغه خاطر به جمعآوری پول از هر طریق نامشروع و حرام می پردازد و با این پولهای بادآورده که به قیمت سپهروزی مردم فقیر ما به چنگ می آورند در دوی، دهلی، لندن و سایر جا ها به سرمایه گذاری و عیاشی می پردازند. در حالیکه حامد کرزی با معاونش از فاسدان درجه یک کشور اند، چطور می شود از مبارزه علیه فساد حرفی به میان آورد؟ حامد کرزی و خانواده اش، طی دهسال از هوتلی های خارج نشین، به میلیونر ها مبدل شدند و برادرانش در راس مافیای اقتصادی و مواد مخدر کشور قرار دارند. این خانواده تنها در چپاول ده هزار جریب زمین و اعمار شهرک عینومینه قندهار، غصب فابریکه سمنت غوری، کابل بانک، املاک دوی و غیره سرمایه گذاری های قارونی به جیب زدند اما در جریان ثبت دارایی مقامات شاهد بودیم که کرزی چطور با چشمپارگی وصف ناپذیری مجموع داراییش را فقط بیست هزار دالر عنوان نمود.

معاون کرزی، فهیم قسیم با برادرش حسین فهیم در راس مافیای زمین قرار داشته، از طریق چپاول دارایی های عامه و غصب زمین، سرمایه سرسام آور اندوخته و پول های حرام را در داخل کشور با اعمار بلندمنزله ها و شرکت ها و در خارج از کشور به کار انداخته اند. کریم خلیلی با برادرش حاجی نبی زمین های وسیع را در کابل قبضه کرده به میلیونها دالر به فروش رسانیدند و از هیچ به سرمایه داران اصلی کشور تبدیل و صاحب غلغله گروپ، چینل تلویزیونی و غیره شدند. تنها در قضیه کابل بانک، قریب یک میلیارد دالراز پول ملت به غارت رفت، اما از آنجاییکه خانواده کرزی و فهیم در این کلاهبرداری تاریخی سهم اند تا حال بردوسیه این چپاول پرده انداخته شده و اقدام جدی در برابر عاملانش صورت نمی گیرد در حالیکه گردانندگان اصلی این بانک حقایق مهمی را در دست داشتن شخص حامد کرزی، حسین فهیم، محمود کرزی، قدیر فطرت، عمر زاخیلوال و دیگران در فساد و چپاول بانک فاش نمودند. اما دیر یا زود فرنود و فیروزی نیز از بند رها شده برایشان حق السکوت پرداخته خواهد شد.

ساد در رده های پایین تر دولت از والیان ولایات تا شاروالی ها، محاکم، پولیس، اردو، امنیت ملی، گمرک ها، سفارت ها، ریاست های مستقل، پارلمان و سنا و ... آنچنان همهگیر است که فغان ۹۹٪ مردم بدبخت را که ضربه اصلی این وضعیت اسفبار را می‌خورند به آسمان بلند کرده است چون در هیچ اداره دولتی ممکن نیست بدون پرداخت رشوه یا داشتن واسطه بتوان کاری را از پیش برد. بنابراین گزارش «شفافیت جهانی»، در سال ۲۰۱۰، از هر هفت افغان یکی مجبور به پرداخت رشوه بوده که مقدار اوسط آن سه برابر معاش یک افغان عادی بوده است.

روزی نیست که بوی گند فساد و دزدی های میلیون دلاری بالاترین مقامات دولت کرزی، اعضای پارلمان و دیگر نهادهای دولتی به مطبوعات درز نکند، اما در برابر تمامی این خیانت های ملی دستگاه پوسیده و شخص کرزی سکوت نموده تا حال یک تن از مقامات هم به جرم فساد محاکمه نشده است چون تمامشان غرق دزدی و پر کردن جیب های گنده شان اند. اداراتی هم که زیر نام «مبارزه با فساد» یکی پی دیگری ساخته می‌شوند، خود منشای فساد بوده و جز مصارف هنگفت از بودجه ملت هیچ دستاوردی ندارند.

طی چند سال گذشته ما موج تازه‌ای از فساد را در قراردادهای خاینانه معادن افغانستان شاهدیم. این گنج زیرزمینی که تحت اداره یک دولت ملی می‌توانست به بازسازی و خوشبختی کشور منجر گردد، در دست خاینان ملی به یک رنج مضاعف به ملت ما مبدل شده و از حالا شاخ به شاخ شدن های زورمندان و مافیای اقتصادی را بر سر تصاحب آن شاهدیم. یک نمونه خیانت در زمینه معادن، قرارداد سه میلیارد دلاری برای استخراج ۱۶۰ میلیون بیرل نفت خام از سه حوزه دریای آمو برای ۲۵ سال آینده است که به کمپنی بدنام «وطن» که بوسیله پسران کاکای کرزی (راتب پوپل و راشد) گرداندگی می‌شود مدتی قبل سر و صدا های زیادی را به دنبال داشت. راتب پوپل که در گذشته از دیپلماتهای طالبان در سفارت اسلام آباد بود هنوز هم با طالبان رابطه دارد و در بدل انتقال امن مواد لوژستیکی امریکا و ناتو به طالبان باج می‌پردازد. او قبلاً به جرم قاچاق مواد مخدر نه سال را در امریکا در بند گذشتانده است، اما با واسطه شخص کرزی قرارداد پول آور بالا را همراه با یک کمپنی چینی به چنگ آورد. نهاد های امریکایی و غربی نیز درگستردن فرهنگ فساد و غارتگری در کشور ما نقش مهم دارند. بخش مهمی از کمک های جهانی توسط خود خارجی ها حیف و میل شده و به شیوه های گوناگون از آن به جیب میزنند. پایگاه هوایی بگرام که مرکز عمده نیروهای امریکایی در کشور است، منبع فساد و دزدی بشمار می‌رود. قسمت اعظم پولهایی که به نام پروژه های بازسازی افغانستان واریز می‌شوند، در قدم اول در همینجا به جیب مقامات امریکایی می‌ریزند و بعد از طریق قراردادی ها و «سب کانترکت» ها قدم به قدم دزدی می‌شوند و یک فیصدی ناچیز آن به اصل مقصد به مصرف می‌رسد.

فساد با وضعیت کنونی افغانستان پیوند ناگسستی دارد. تا مزدوران امریکا و غرب حاکمیت دارند و کشور ما تحت سیطره امریکا قرار دارد، ننگ هایی که از آن ذکر به عمل آمد و باعث شده که از افغانستان و مردمش یک تصویر بد و هولناک به جهانیان به نمایش گذاشته شود، دامن وطن ما را رها نخواهند کرد. این مردم افغانستان اند که باید با مبارزه شجاعانه شان این لکه های ننگ را از افغانستان بزایند. مردم افغانستان باید به آگاهی برسند و برای رسیدن به استقلال و آزادی مبارزه کنند، تا با نابودی میهنفروشان و غداران حاکم، کشور ما از گودال فساد و غارت و جنایت و بربریت خلاصی یابد. از حاکمان مزدور و بی‌غیرت کنونی هیچ انتظاری برای بهبود وضعیت نباید داشت.

درزیر به چند نمونه کوچک فساد مالی مقامات به‌حیث «مشت نمونه خروار» اشاره می‌کنم تا به شایستگی و گنبدی و ماهیت ضدمردمی این دولت مزدور و دست‌نشانده پی‌ببریم و به کسانی که امروز هم با دیده‌درآیی تلاش دارند تا این افراد فساد را سفیدمالی کنند به‌مثابه لکه ننگ به رخ شان کشیده باشم.

روزنامه گاردین به تاریخ ۱۶ جون ۲۰۱۱ طی یک گزارشی درمورد قضیه «کابل بانک» فاش نمود که خلیل‌الله فیروزی در انتخابات دور دوم نزد کرزی آمد و به وی گفت که چه کمک کرده می‌تواند؟ کرزی هم او را با زاخیلوال فرد مورد اعتماد کرزی رخ کرد. زاخیلوال هم بدون کدام سند مبلغ ۴ میلیون دالر امریکایی را از نزد وی دریافت نمود. روزنامه از زبان فیروزی می‌افزاید که ما در مقابل این کمک ۴۳۰،۰۰۰ حساب بانکی دولت را دریافت نمودیم که از این طریق ماهانه ۴ میلیون سود داشتیم. ولی سهامدار دیگر «کابل بانک»، فرود می‌گوید که در کنار این پول، فیروزی مبلغ ۲۰۰ هزار دالر را به عمر زاخیلوال و ۸۰۰ هزار دالر را به عمر داوودزی نیز به شکل رشوت پرداخته است. چون افراد شامل در این فساد در چوکی‌های بلند دولت لمیده‌اند، به این خاطر قضیه بعد از اندک سروصدا دفن شد.

در ۱۴ فبروری ۲۰۱۱، روزنامه نیویارکر رسوایی مالی سه تن از اراکین دولت گنبدی کرزی را فاش نمود. در این گزارش آمده که حنیف اتمر وزیر داخله پیشین، فاروق وردک وزیر معارف و یونس قانونی عضو ولسی جرگه به شکل رشوت از «کابل بانک» پول دریافت کرده، ولی معلوم نیست که هر یکی از این‌ها چه مبلغ را به‌دست آورده‌اند. گزارش می‌افزاید که قانونی اخذ پول از این بانک را به شکل کمک کمپاین انتخابات پارلمانی تأیید نمود ولی مقدار آن را نگفت. گزارش به نقل از خلیل‌الله فیروزی چنین می‌نویسد:

بسیاری از مقامات دولت کرزی مزدبگیر «کابل بانک» بودند. هیچ‌یک از وزرا شهادت صحبت علیه ما را ندارند. آنان از ما هستند. این اخاذی هم بدون کدام پیگرد قانونی زیر خاک شد و در نتیجه همین خیانت‌های مقامات بود که در اقتضاح «کابل بانک»، در یک اختلاس یک میلیارد دالری، بزرگترین کلاهبرداری مالی تاریخ کشور رقم خورد.

در دوران زمامداری کرزی لیست از ادارات دولتی دست به دست شد که بعدها کرزی لیست متذکره را پنهان نمود. منابع آگاه در ستره محکمه و شورای ملی گفته‌اند که بیست و یک تن از مقامات بلندپایه دولتی به اخذ رشوه و فساد اداری متهمند که لیست نامهای آنها به پارلمان تسلیم داده شد. در این لیست نامهای یازده وزیر، شش والی و چندین رئیس عمومی، مشاور وزیر مسئولین دولتی شامل است که از وقف دولتی سوء استفاده نموده و مبالغ هنگفت را حیف و میل نموده‌اند. در این لیست چندین وزیر حکومت کرزی و تعدادی مشاور وزیران و رییسان عمومی شاملند که گمان می‌رود تعدادشان در کابینه بعدی هم عضویت داشته باشند. در این لیست رنگین دادفر اسپینتا، وزیر خارجه، محمد صدیق چکری، وزیر حج و اوقاف، جلیل شمس، وزیر اقتصاد، نعمت‌الله شهبانی، سرمشاور وزیر رئیس جمهور شاملند.

علاوه بر این افراد، لوی سارنوالی نامهای تعدادی از وزرای کابینه و والی ولایات را نیز در این لیست به پارلمان تسلیم نموده بودند که درباره اختلاس و فساد آنها اسناد و مدارک در دست دارند.

همچنان در لیست، وزرای حکومت کرزی، حمیدالله قادری، وزیر ترانسپورت، اکبر اکبر، وزیر مهاجرین، رامین، وزیر زراعت، عنایت‌الله قاسمی، وزیر ترانسپورت، فرهنگ، وزیر تجارت، مسعوده جلال، وزیر زنان نیز شاملند. علاوه بر وزیران یاد شده، در این لیست نامهای شیرمحمد اعتباری، بسم الله بسمل نیز شامل است. همچنان در لیست والیان، والی ولایت بلخ، عظامحمد نور، والی غزنی، عثمانی، خواجه غلام غوث ابوبکر، والی کاپیسا، والی بدخشان، بازمحمد احمدی

و والی اسبق خوست، پتان یاد شده اند که از موقف دولتی خود سوء استفاده کرده و اختلاس نموده اند. علاوه بر وزرای کابینه، والیان، رئیس‌ان عمومی، چندین تن از مامورین وزارت حج و اوقاف نیز به اخذ رشوه و اختلاف در این لست متهمند. منابع مطرح و مهم در پارلمان و شورای ملی گفته اند که در کنار اسمای افشا شده ارقام، اسناد و دلایل نیز ارائه شده که به استناد ان این مقامات متهم دانسته شده اند. درباره تعدادی از این مقامات گفته شده است که در چندین معاملات و برای سالهای طولانی از منابع دولتی و مردمی سوء استفاده نموده اند.